

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania W. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wznowienie postępowania o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 listopada 2016 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa .../14,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. S. zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego z 22 października 2015 r. oddalający jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z 16 maja 2014 r. Wnioskodawca wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w części, tj. w zakresie, w jakim Sąd oddalił jego żądanie uwzględnienia w podstawie wymiaru świadczenia lat 1979 i 1981. Pełnomocnik wnioskodawcy wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego oznaczył na kwotę 41 400 zł, wyjaśniając na wezwanie Sądu, że jako wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia wskazana została wartość przedmiotu sporu określona przez ubezpieczonego na żądanie Sądu w piśmie z 16 czerwca 2014 r. W piśmie tym wskazano sposób wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego – kwotę tę wyliczając jako różnicę w

wysokości świadczenia otrzymywanego a oczekiwanego (tj. 600 zł miesięcznie), przy przyjęciu okresu spornego obejmującego 69 miesięcy.

Postanowieniem z 18 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 7 200 zł i odrzucił skargę kasacyjnej wnioskodawcy. Wskazał, że prawo do emerytury zostało przyznane wnioskodawcy od 1 października 2008 r., a poczynając od 1 czerwca 2012 r., po uwzględnieniu w podstawie wymiaru dodatkowego składnika, wartość świadczenia ustalono w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 78,29 %. Z kolei decyzja, od której wnioskodawca odwołał się została wydana 26 lutego 2013 r., na skutek rozpoznania jego wniosku z 1 lutego 2013 r. W ocenie Sądu treść wniosku jak i treść skarżonej decyzji wskazują, że przedmiotem sporu było objęte jedynie określenie wysokości świadczenia na przyszłość. Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd pierwszej instancji nie wypowiadał się w przedmiocie świadczeń zaległych, a spór na etapie postępowania apelacyjnego zawężony został tylko do kwestii dopuszczalności przyjęcia podstawy wymiaru składek z lat 1978 do 1982. Wskazał również, że bezspornym jest, że wnioskodawca domagał się, poprzez uwzględnienie jego twierdzeń co do przywołanego okresu i podstawy wymiaru, przyznania świadczenia emerytalnego wyższego w ujęciu miesięcznym o kwotę 600 zł. Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny stwierdził, że wskazana przez skarżącego wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia, której stabilizacja nastąpiła w postępowaniu apelacyjnym, nie była wiążąca przy ocenie dopuszczalności skargi kasacyjnej. Aprobując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z 18 października 2012 r., III UZP 3/12, uwzględniając konsekwencje tożsamości zakresu zaskarżenia kwestionowanego w postępowaniu apelacyjnym oraz kasacyjnym co do stabilizacji wartości przedmiotu zaskarżenia (postanowienie SN z 14 stycznia 2015 r., I CZ 105/14), a także treść wniosku ubezpieczonego, treść decyzji oraz treść wniesionego do niej odwołania, Sąd Apelacyjny stwierdził, że sporem nie było objęte cokolwiek poza ustaleniem wysokości emerytury na przyszłość.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 25 k.p.c., art. 21 k.p.c., art. 19

k.p.c., art. 22 k.p.c. oraz art. 398² § 1 k.p.c. poprzez odrzucenie skargi kasacyjnej, podczas gdy nie zachodziły prawem przewidziane przesłanki do jej odrzucenia. Zdaniem skarżącego rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia sprawia, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest dopuszczalna. Zdaniem skarżącego, uwzględnienie wytycznych wskazanych w uchwale Sądu Najwyższego z 18 października 2012 r., III UZP 3/12, powinno prowadzić do wniosku, że wartość przedmiotu zaskarżenia w kasacji została wskazana prawidłowo – zgodnie z art. 21 k.p.c., jak to określił skarżący na etapie określenia wartości przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. sąd drugiej instancji oraz Sąd Najwyższy ma obowiązek dokonania kontroli dopuszczalności skargi jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia i weryfikacji wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia w celu wyeliminowania przypadków nieprawidłowego oznaczenia tej wartości w zamiarze zapewnienia sobie dostępu do postępowania kasacyjnego. W orzecnictwie utrwalonym jest stanowisko, że wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez skarżącego z naruszeniem reguł wynikających z art. 19-24 k.p.c. nie jest wiążąca dla oceny dopuszczalności skargi i podlega sprawdzeniu zarówno przez sąd drugiej instancji jak i Sąd Najwyższy na podstawie art. 25 § 1 k.p.c. (por. postanowienia SN: z 6 stycznia 2010 r., I UK 289/09, LEX nr 577827; z 2 lutego 2011 r., II CZ 197/10, LEX nr 738550; z 21 października 2015 r., II UZ 25/15, LEX nr 2122389). Oznacza to, że brak sprawdzenia wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości poddanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (por. postanowienie SN z 21 października 2015 r., II UZ 25/15). Uwzględniając powyższe, bezzasadnym jest zarzut skarżącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 25 k.p.c.

Kolejne zarzuty skarżącego również okazały się bezzasadne. Jeżeli uwzględnić stanowisko Sądu Apelacyjnego - wynikające z analizy treści wniosku

ubezpieczonego, treści decyzji oraz odwołania od tej decyzji - że przedmiot sporu w tej sprawie obejmował wyłącznie ustalenie wysokości emerytury na przyszłość, to ustalona przez Sąd wartość przedmiotu zaskarżenia jest prawidłowa. To ustalenie Sądu determinowało zastosowanie przepisów określających sposób ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia – art. 19-24 k.p.c. stosowanych odpowiednio w zw. z art. 368 § 2 k.p.c. ze względu na treści art. 398²¹ k.p.c. Skarżący wprost do tego stanowiska Sądu nie odnosi się. Ogranicza się do zacytowania fragmentu z uzasadnienia uchwały SN z 18 października 2012 r., III UZP 3/12 o zastosowaniu art. 22 k.p.c. w odniesieniu do świadczeń przyszłych, art. 19 § 1 k.p.c. do świadczeń zaległych, a razie dochodzenia świadczeń przyszłych i zaległych - 21 k.p.c. Nie wskazuje żadnych okoliczności, z których wynikałoby, że przedmiot zaskarżenia obejmował cokolwiek więcej ponad ustalenie wysokości emerytury na przyszłość (świadczenia na przyszłość).

Z tym powód uzasadnionym było odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Tym samym zażalenie, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. art. 394¹ § 3 k.p.c.

kc